

# На прощання

Микола Сингаївський

Я не вмію прощатись,  
мені важко прощатись з тобою, Праго,  
як закоханому з любов'ю.  
В надвечір'ї твоєму,  
у бузковому присмерку  
я дивитимусь на Градчани,  
як хлопчисько вчарований.  
Потім буду повторювать  
мову парків, і вулиць,  
і мелодію празьких незмовкаючих дзвонів.  
А крізь дзвони  
із Вишеграда голос Незвала я почую.  
Обізвуся на тужний голос,  
що поети лишають людству.  
І стоятиму на Вишеграді,  
де живуть трудолюби одвічні,  
що й по смерті говорять.  
Де конвалії з усієї Чехії  
цвітуть на могилі Махи.  
А звідси – рукою подати –  
я піду на Петржін, замріявшись,  
де вінок сплітав Карел Маха  
і мріяв, що цвітом воскресне.  
і не буде з життям прощатись.  
Так і я не вмію прощатись,  
розлучатись з тобою, Праго.  
Я у мріях вертаюсь до тебе, –  
щастя – двічі в життя повертатись.